

Зехъ да мисля. . . Ала облакътъ около ми се сгжсти още повече: мравкитѣ силно се въртятъ, биятъ се помежду си и мене блъскатъ по лицето съ оглушителенъ шумъ. И азъ духтихъ да бѣгамъ, махайки противъ тѣхъ съ шапката си. Щомъ направихъ десетъ бѣгливи крачки, роякътъ мравишки остана назадъ. Той насочи да лети подиря ми, но неговото летѣние ставаше бавно, та азъ можахъ да се измъкна отъ вихрушката му. Като очистихъ главата и врата си отъ убититѣ и смазани въ самоотбраната си, азъ се спрѣхъ да гледамъ, що ще стане. Облакътъ почна да ме приближава. Азъ се дръпнахъ 8-10 метра по-далечъ, а мравкитѣ въ голѣма топка се биятъ помежду си, движатъ се къмъ мене, но бавно — не имъ спори. Тогава азъ можахъ да разбера, че тия крилати мравки сж млади, слаби, та не могатъ да летятъ силно. Въ тая минута ме налетѣ облакъ отъ хвъркати мравки и отъ друга страна. Взрѣхъ се: такива облаци мравки се вияха и жужеха на много мѣста по широката поляна. Помислихъ си, какво би било, ако отъ цѣлата поляна се стютюкатъ мравкитѣ върху мене. Тѣ биха ме удушили. На близо имаше едно дърво и азъ отидохъ, та се спрѣхъ подъ сѣнката му. Забележихъ, че мравкитѣ дойдоха до дървото и почнаха да играятъ около него, но откъмъ слънчевата му сграна. Въ сѣнката обаче не дойдоха. Тогава азъ се сетихъ, че тия чудни за мене гадини играятъ, само дето пече слънцето. Възползувахъ се отъ сѣнката на близкитѣ дървета и бѣжешкомъ можахъ да се измъкна отъ мравишкото игрище. Надвечеръ подухна хладенъ вѣтрецъ и мравишкитѣ облаци изчезнаха. Де и какъ се скриха тия твари, не можахъ да узная.

На връщане за София по желѣзницата видѣхъ